

Η Παναγία της Εντατικής· μια ξεχωριστή εμπειρία

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ο αιδεσιμολογιώτατος πρωτοπρεσβύτερος π. Δημήτριος Αθανασίου και η ευλαβεστάτη πρεσβυτέρα του Χαρούλα Τσουλιάη έχουν συγγράψει δύο έργα τα οποία αναφέρονται στο πρόσωπο της Υπεραγίας Θεοτόκου. Ο 1^{ος} τόμος έχει τίτλο «Υπερευλογημένη» ενώ ο 2^{ος} φέρει τον τίτλο «Πάντων Άνασσα» και είναι αφιερωμένος στον μακαριστό Ιωάννη Manalu γιο του π. Χρυσοστόμου Manalu αρχιερατικού επιτρόπου Medan της Ινδονησίας.

Τα έσοδα και από τις δύο εκδόσεις προσφέρονται από τους συγγραφείς στην Ορθόδοξη Ιεραποστολή.

Θα αναρτήσουμε στο Ιστολόγιο μας κάποια αποσπάσματα από τις δύο αυτές αξιόλογες εκδόσεις αρχίζοντας με ένα πολύ ενδιαφέρον και επίκαιρο θέμα...

Ο Ευάγγελος Κρουσταλλάκης, επίτιμος εισαγγελέας του Αρείου Πάγου, έγραψε το κείμενο αυτό την Πρωτοχρονιά του 2007. Απεβίωσε στις αρχές του Αυγούστου 2007.

Τον περασμένο Απρίλιο (του 2006) υποβλήθηκα σε μια πολύ σοβαρή χειρουργική επέμβαση. Χρειάστηκε στη συνέχεια να παραμείνω για λίγο στη μονάδα εντατικής νοσηλείας του νοσοκομείου.

Δεν ξέρω πόσοι έχουν την εμπειρία νοσηλείας σε μια τέτοια μονάδα. Με συνεχή ιατρική παρακολούθηση, βρίσκεσαι σε ένα χώρο αποκλεισμένο για τους άλλους, εκτός από το ιατρικό και νοσηλευτικό προσωπικό. Για πολύ λίγο χρόνο, δυο φορές τη μέρα, επιτρέπονται κάποιες επισκέψεις.

Σ' αυτές τις συνθήκες εκείνος που νοσηλεύεται, όπως είναι φυσικό, διακατέχεται από ένα έντονο συναίσθημα απομόνωσης. Μερικές φορές τον πλημμυρίζει μάλιστα η αίσθηση της εγκατάλειψης, είναι δύσκολο να περιγράψει κανείς με λόγια αυτά τα συναισθήματα. Στις ατέλειωτες ώρες της μοναξιάς, πολλές σκέψεις κατακλύζουν το μυαλό του αρρώστου και κάποια ερωτήματα τον απασχολούν.

Πολύ δύσκολα θα ξανάφερνα αυτή τη στιγμή στο νου μου τις σκέψεις και τα ερωτήματα, που με διακατείχαν όλο αυτό το διάστημα.

Ένα είναι βέβαιο: η έντονη αίσθηση της μοναξιάς που είχε καταλάβει τη σκέψη μου και ταλάνιζε την ψυχή μου.

Προσπάθησα να διατηρήσω την επαφή μου με τη ζωή, ξαναφέροντας στο νου μου όμορφες στιγμές από τα προηγούμενα χρόνια. Η προσπάθεια αυτή κάτι απέδωσε στην αρχή. Ύστερα όμως από λίγο με κατέκλυσε πάλι το συναίσθημα της μοναξιάς και της εγκατάλειψης.

Όπως ήμουν ξαπλωμένος στο κρεβάτι, κοιτάζοντας σχεδόν πάντοτε το ταβάνι του δωματίου, άρχισα να περιφέρω το βλέμμα μου τριγύρω. Και ξαφνικά ανακάλυψα στον απέναντι τοίχο, στην επάνω αριστερή γωνιά του, μια εικόνα της Παναγίας, που στην αγκαλιά της κρατούσε τον Χριστό. Κάποιος καλός άνθρωπος την είχε τοποθετήσει εκεί.

Από την στιγμή αυτή η Παναγία μας έγινε η συντροφιά μου. Αύτη η απλή εικόνα,

που δεν είχε ιδιαίτερη καλλιτεχνική αξία, ήταν μια πόρτα που με οδήγησε κοντά στην Παναγία. Κατανόησα καλλίτερα τότε τι πάει να πει ότι «η τιμή της εικόνας επί το πρωτότυπο διαβαίνει», όπως λένε οι Πατέρες της Εκκλησίας μας.

Συναισθήματα, σκέψεις, αγωνίες μου έγιναν αντικείμενο εκμυστηρεύσεων μου στην Παναγία. Εκείνη φαινόταν πως με άκουγε. Φυσικά δεν μου μιλούσε, έδειχνε όμως ότι κατανοούσε την αγωνία μου. Έτσι μια ατμόσφαιρα γαλήνης επικράτησε σιγά-σιγά και ανεπαίσθητα στην τρικυμισμένη ψυχή μου.

Οι ατέλειωτες ώρες της παραμονής μου στην εντατική έπαψαν να είναι εφιαλτικές. Είχα την αίσθηση πως κάποιος, που με αγαπούσε πολύ, βρισκόταν δίπλα μου. Ένοιωθα το ζεστό χάδι από το χέρι ενός δικού μου ανθρώπου, στο ξερό και φλεγόμενο από πυρετό μέτωπο μου.

Τώρα μακριά από την δοκιμασία που τότε πέρασα, ξαναφέρνω με συγκίνηση στο νου μου εκείνες τις στιγμές της επικοινωνίας μου με την Παναγία μας.

Αυτή η επικοινωνία, καθώς την αναπολώ, με κάνει να θυμάμαι με συγκίνηση κάποιες άλλες ανάλογες στιγμές. Τότε που προσκύνησα την εικόνα του «Άξιον έστι» στο Πρωτάτο του Αγίου Όρους ή της Παναγίας Σουμελά στο Βέρμιο, της Μεγαλόχαρης στην Τήνο, της Εκατονταπυλιανής στην Πάρο, της Παναγίας του Μεγάλου Σπηλαίου στα Καλάβρυτα, της Παναγίας του Κύκκου στην Κύπρο, της Παναγίας της Ιεροσολυμίτισσας στα Ιεροσόλυμα, της Παναγίας Βοηθείας στη Χίο.

Οι αναμνήσεις αυτές, αλλά ιδιαίτερα η εμπειρία μου από την Παναγία της εντατικής, αισθάνομαι πως με έχουν συνδέσει στενά με την εικόνα της Παναγίας. Έτσι τώρα μπορώ να νιώσω καλλίτερα γιατί τόσο πολλοί άνθρωποι, σε δύσκολες στιγμές της ζωής τους, στην Παναγία προσφεύγουν και αυτήν επικαλούνται, προσευχόμενοι μπροστά στην εικόνα της. Καταλαβαίνω τώρα τον Κολοκοτρώνη που, όταν τον εγκατέλειψαν οι σύντροφοι του, στην Παναγία προσέφυγε και προσευχήθηκε στο πιο κοντινό ερημοκκλήσι.

Βιώνοντας όλα αυτά, ειλικρινά με όλη μου την αγάπη, δεν μπορώ να κατανοήσω πως υποστηρίζεται από κάποιους αξιόλογους νομικούς ότι πρέπει να κατεβάσουμε τις εικόνες από τους δημόσιους χώρους, για τον λόγο ότι προσβάλλουν την θρησκευτική ελευθερία κάποιων συμπολιτών μας, που είναι άπιστοι ή αλλόθρησκοι. Κανένας μας δεν νομίζω πως αμφισβητεί την θρησκευτική ελευθερία του οποιουδήποτε. Αδυνατώ να φανταστώ ότι μπορεί να υπάρχει λογικός, που θέλει να επιβάλλει στον άλλο τις δικές του θρησκευτικές απόψεις. Η θρησκευτική ελευθερία είναι ένα θεμελιώδες δικαίωμα απόλυτα σεβαστό σε μια δημοκρατική κοινωνία. Η πίστη ή η απιστία δεν παύει να είναι αυστηρά προσωπική υπόθεση του

καθενός. Θα ήταν όμως αδιανόητο να φτάναμε στο άλλο άκρο και έτσι να φαλκιδεύαμε αντιθέτως την θρησκευτική ελευθερία των άλλων πολιτών.

Δεν αντιλαμβάνομαι, πως η ύπαρξη των θρησκευτικών συμβόλων, μπορεί αυτή καθαυτή να προσβάλλει την θρησκευτική ελευθερία εκείνων που έχουν διαφορετικό πιστεύω ή δεν πιστεύουν σε τίποτα. Δεν νομίζω πως θέλει κανείς να τους επιβάλλει να σεβαστούν τα σύμβολα αυτά, ούτε να γίνουν οπαδοί μιας συγκεκριμένης θρησκείας.

Άλλωστε οι συνταγματικοί ή οι διεθνείς κανόνες που θεσπίζουν την θρησκευτική ελευθερία, δεν μπορεί, κατά πως έλεγε ο Αριστόβουλος Μάνεσης, να ερμηνεύονται ερήμην της κοινωνικής πραγματικότητας. Εκτός και αν κάποιος, χωρίς να μας ρωτήσουν, θέλουν «νά μας επιβάλλουν» (ντε και καλά) «νά θεωρούμε άξιο λόγου μόνο ο,τι είναι εφάμιλλο των ευρωπαϊκών», όπως το σατίριζε ο Τσαρούχης και το επισημαίνει ο Γιανναράς.

Η εμπειρία μου από την μονάδα της εντατικής νοσηλείας, με έχει συνδέσει στενά με την εικόνα της Παναγίας. Σαν ένας απλός πολίτης, όπως όλοι δικαιούμαι - νομίζω- να έχω και να αναρτώ (κατ' ιδίαν ή δημόσια) τις εικόνες της Εκκλησίας μου. Και μέσω αυτών να ανάγομαι στα εικονιζόμενα σ' αυτές ιερά πρόσωπα. Χωρίς να με διακατέχει οποιοσδήποτε φανατισμός, δεν θα επιτρέψω να μου φαλκιδεύσουν το δικαίωμα μου αυτό, που το βίωσα υπό τραγικές μάλιστα περιστάσεις.

Θα παρακαλούσα όσους σκέπτονται διαφορετικά και των οποίων τις ιδέες απόλυτα σέβομαι, να σκεφθούν τα πράγματα με αυτή την οπτική γωνία. Τους εύχομαι ειλικρινά και ολόψυχα, να μην έχουν ποτέ την δική μου εμπειρία της μονάδας εντατικής νοσηλείας.

Πηγή: Πρωτ. Δημητρίου Αθανασίου και Πρεσβ. Χαρούλας Τσιουλιάη, **Πάντων Άνασσα** Φανερώσεις και Θαύματα της Θεοτόκου, Εκδόσεις Άθως, Αθήνα 2009.